

[Korsgaard.]

ved, eller om det virkelig er noget, man tror lader sig gennemføre.

En Forrentning af Obligationerne med variabel Rente kan jo med Henblik paa Fremtiden være noget, man kan prøve, men det er et Spørgsmaal, om det er muligt at afsætte saadanne Obligationer til en rimelig Kurs. Jeg vil dog mene, at hvis man forandrer Renten paa de Obligationer, som man har, og for hvilke der mulig er virkelig Dækning, gør man noget, som man i høj Grad vil komme til at betale senere.

Naa, jeg har i og for sig ikke nogen stor Tro til, at man fra Regeringens Side vil komme synderligt ind paa det finansielle overhovedet i de Svarbemærkninger, der eventuelt kommer frem, idet Finansministeren ikke er her i Øjeblikket, og det vilde dog vel navnlig være ham, der maatte svare, men saa kan der maaske senere blive Lejlighed til at komme tilbage dertil.

Venstres Tilpasning, om jeg maa kalde det saa, skal jeg ikke ofre mange Ord paa. Teoretisk kan den jo være meget god, men den har bare den Egenskab, at den ikke lader sig gennemføre, efter hvad jeg tror, i hvert Fald ikke uden saa overordentlig store Vanskeligheder, at jeg hellere vilde prøve paa at slippe lettere igennem. Dèr vil jeg, specielt i Anledning af de Udtalelser, der er fremsat af det ærede Medlem Hr. Duborg, sige, at i alle mine Valgtaler — og det vil man ogsaa kunne finde gengivet i socialdemokratiske Blade, som mente at kunne udnytte det før Valget — har jeg stillet mig paa det Standpunkt, at naar vi nu gennem Valutalovgivning og mange Tilfælde hjælper Industrien — og det gør vi —, og dette i mange Tilfælde kommer til at virke paa den Maade, at Landbruget kommer til at betale mere for Varerne, end det ellers maatte betale, og naar det yderligere er en Kendsgerning, at det, at Landbrugets Priser er saa overordentlig lave, betyder, at de Erhverv, der ligger udenfor Landbruget, har en aarlig Fortjeneste paa mellem 100 og 150 Mill. Kr., altsaa med andre Ord, naar Landbrugets Elendighed krystalliserer sig, i en vis Henseende i hvert Fald, overfor Byerhvervene paa den Maade, at de herigennem tjener 100—150 Mill. Kr., saa kan jeg ikke finde — det har jeg sagt ved Vælgermøderne, og jeg ønsker at gentage det her —, at der er noget som helst, der taler imod, at man, hvis det ikke kan gøres paa anden Maade, saa ad kunstig Vej, gennem kunstig Forhøjelse af Prisen paa de paagældende

Produkter fører de 100 eller 150 Mill. Kr., hvormed Landbrugets lave Priser har gavnnet Byerhvervene, tilbage. Jeg er nemlig ganske enig med f. Eks. det ærede Medlem Hr. Duborg i, at naar vi gavner de andre Erhverv, saa maa dette ikke ske paa en saadan Maade, at det mest nødlidende Erhverv, stort set, Landbruget, herigennem skades.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne opstille det Spørgsmaal, som jeg synes, man er tilbøjelig til at gaa udenom: Saaledes som Markederne er i Øjeblikket, altsaa, stort set, lukkede, er det da overhovedet muligt at bringe Landbruget en væsentlig Hjælp, uden derigennem at den øvrige Del af Samfundet kommer til at betale?

Jeg tror, at enhver maa erkende, at dette lader sig ikke gøre. Det, det drejer sig om, er, om man tror, at Samfundet er bedre tjent med at lade det gaa med den Spænding, vi har i Øjeblikket, hvor altsaa visse Mennesker overhovedet intet tjener, og andre efter Omstændighederne tjener meget, eller om man mener, at det er i Landets Interesse, at man, hvis der endelig skal sultes, om jeg saa maa sige, saa ogsaa kommer til at sulte saa nogenlunde ens. Jeg er, som jeg ogsaa udtalte ved Finanslovbehandlingen for et Aar siden, af den Mening, at Spændingen i det danske Folk nu efterhaanden er blevet saa stor, at det kan medføre overmaade store Vanskeligheder, hvis den ikke aflastes, og jeg gentager, at jeg kan ikke se rettere end, at hvis man ikke vil gaa Kronevejen, hvilket jeg afgjort ikke ønsker, saa maa man gaa den Vej, som jeg her antyder.

Det ærede Medlem Hr. Duborg var, saa vidt jeg forstod, inde paa at tale om Mulighederne for at indføre en Eksportpræmie. Den Vej kan pengemæssigt føre til det samme, men den Vej vil jeg nu i hvert Fald meget nødig ind paa, og det af den Grund, at det kan føre til en virkelig Realdumping, og lige saa sikkert, som det er, at vi gaar mod Dumping her i dette Land, lige saa sandsynligt tror jeg, man har Lov at sige, det er, at andre Lande ogsaa vil gaa imod det, men jeg kan ikke med min bedste Villie indse — jeg ved vel, at Finansministeren ved et Møde, hvor jeg var sammen med ham under Valgkampagnen, hævdede dette —, at dette at hæve Indlandets Priser ogsaa er Dumping. Det benægter jeg. Dumping er det: overfor Udlandet at opretholde en Eksportproduktion, som i sig selv er tabgivende, og det er det, som man i givet Fald vil komme til, hvis man giver en Eksportpræmie, men aldeles ikke kommer til efter mine Begreber ved den